

CSIPKERÓZSA HAZAMEGY.

Irtá: Molnár Kafa.

AZ ASSZONY az utca másik oldaláról egyenesen átjött a telefonfülke felé. Gyorsan jött, habozásnak most már nyoma se volt benne, tudta is: innen már nem fordul vissza. A fülke előtt megtorpant, felizgultan, benn már várakozott valaki. A legközelebbi fülke két kis utca innen! — fusson odáig? Vagy várjon itt most, kockáztassa? Tíz perc óta, amióta tudta, hogy telefonálni fog, minden perc döntő késedelmet jelenthetett. Már alkonyodik és nem tudja, mindenütt van-e még ilyenkor hivatalos óra — és meddig, — és most müljék, perceken, az egész?

Átellent, a könyvkereskedésben van telefon, de a pénztárpulton tartják. Pillanatig habozott: ismerik ott. Mintha magáról rántana le takarót, csaknem élő bőrének egy darabjával, visszarettenne inkább, míg nyitja a kilincset, érzi, ezt az örültséget elkerülhette volna, de most semmiesetre sem ér rá elkerülni. Mosolyognia kell: Szabad a telefon, megengedik? — Lapozza sietőn a könyvet, tárcsáz... s aztán vár. Feltűnően kelletlen irodakisasszony-hang a vonal másik végén: — Kit, kérem? — S az asszony a boltos feleségének leplezetlen figyelmétől kongóvá merevedett hangon, de belülről érthetetlenül, hihetetlenül, tökéletesen és őszintén nyugodtan bemondja a telefonba a tíz év óta hangosan ki nem ejtett nevet.

Egy másik hang kérdi: — Kit, kérem? — S aztán valaki azt mondja: — Kapcsolom. — S aztán várnia kell, míg ismét másik hang szól: — Igen, még idebent van, ki kéri?

Erre is számított, a kérdés nem találja készületlenül. Semmi oka rá, hogy előre elárulja magát, de irtózik attól, hogy idegen névvel csálja elő a férfit. Világos, egyszerű, de átlátszatlan szót talált: — Családtag.

S aztán megint vár. Nyugodtan vár. Erővel teii hálát érez a sors iránt, amiért jó nyomon indult s minden simán megy eddig; de ezen felül nem érez semmit abból, amitől félt s most kissé távolról szemléli a saját nyugalmát. Nincs szándéka ellenére, hogy ennyire nyugodt, de meglepőnek találja és nem tudja egészen elhinni magának. Nem ér rá észrevenni, hogy gondolkozik, várakozva figyel a kagylóba, — de elfut agyában a gondolat, hogy a tíz esztendő távolságát tulajdonképpen emberfölötti könnyűséggel hidalta át; ezt végtelenül különösnek találja. Tíz esztendő édigérő, halálosra zárult bástyázatán rés támad — egy tárcsázó mozdulat az egész, egy telefonszám..., sohasem hitte volna!... Pedig nem kerültek messze egymástól a válás után sem, a család többi tagjával össze is akadt egyszer-egyszer az utcán, vagy

a villamosban ; sokszor csodálkozott a véletlenül, amely éppen őket nem tudta összehozni soha. Pedig azután is, sokáig még mindig várta, hogy valamelyik utcakönyöknél egyszer azért mégis összetalálkoznak ; nem kereste, de sohasem kerülte el a helyeket, amerre együtt éltek, jártak valamikor. A szíve verésétől fuldokolva és remegő térdével jött ki egyszer egy boltból, ahová magábaszuggert sejtellemmel bement csak azért, mert tudta, hogy ott találja az urát. Nem, nem találta benn s a szörnyű izgalom nem volt egyéb, mint csaknem az eszméletlenségig felajzott lámpaláz, — mert nagyon szép volt azon a napon, tökéletesen elegáns, felfült fiatalságának mesteri gesztusától egybehangolt kívül-belül — s hazuról úgy ment el aznap, a szándékkal s a tudattal, hogy a férfi látni fogja őt. Erre nagyon vágyott, ezt nagyon akarta, feszülten és felkészülten ezt állandóan várta abban az időben, amikor érzékeny, érdekes szépsége őt magát legjobban meglepőn, úgyszólván egyik napról a másikra valami váratlan teljességbe színesedett — eleven zsarátnok volt ez az ajándék s nem tudta elviselni a tudatot, hogy felloboghat s tán hamvába hal, mielőtt értelme érne !... De a második házassága elejéről való dolgok voltak ezek mind, abból az időből, amikor még eleven husába mart emlékezés jelölte egész életének horizontját. Sokáig tartott, míg ennek a házasságnak sokkal kisebbszerű bajai között elérkezett odáig, hogy bizonyos megfáradt nosztalgiával elzárta magában mélyre valamikori, nagy szenvedély szenvedésein magasult énjét. Különben rövidesen özvegygé lett s a hosszú hetek, míg látta pusztulni s aztán látta meghalni azt az embert, aki bármennyire alkalmoszerűen tartozott is hozzá e keserű daccal összeütött második házasságában, a maga utolsó életdarabjának mindennapjait osztotta meg vele mégis, e nehéz hetek emberiesebbé tették s erősebbé. Tudta. Voltak nagyszavú, szárnyas dolgai az életnek, amelyekhez tartozó hite ez átalakulásban megfakult, de viszont szívósabb lett egész lénye, egyszerűbb, megpróbáltabb s emberebb ; ennek az újabbik, becsülhetőbb valójának köszönheti nyilván azt a tökéletes nyugalmat a várakozás e perceiben.

Túlán megcsörren a kagyló, az asszony figyelme egyszerre felszökik s ekkor megszólal egy zengő férfihang amott, harangszó-mélyen zengő nagyon szép férfihang :

— Halló ! Halló !? Itt Bajmóczy Ernő.

A majdnem valószínűtlenül nyugodt asszony mellébe brutális váratlansággal, tompán beledobban egy roppant ütés. Bugyborékoló, zsibbadt süketségben zuhan lefelé, kering, meginog s ekkor egyszerre fuldokolni kezd a rásistergő hőség bírhatatlansága alatt. Hát ez az . . . az ő nagy nyugalma ! . . . Csak a hangja, tíz év után . . . s nem mer felelni, nem tudja, tud-e . . .

— Halló — felelte szemét behúnyva, lassan, hogy időt nyerjen. Ó, az a hang, az a név ! A viselője úgy ejtette ki mindig, mint valami kinyilatkoztatást s most is így mondja, még mindig ; a magában való

hitéről nem kopott hát le semmi dísz, sőt még megmerítkezett azóta önmagában, magát-megnevezésének kegyúri súlya erre vall...! Mintha ösztök érte volna a gondolatra, rándult akarattal egyszerre megfeszítette erejét.

— Halló — mondta nyugodt, határozott tagolással — itt Krieger Ella.

Csend.

Egyetlen fulladt percre olyan csend, hogy az asszony keserűsen felélvező diadallal izleli a hatás váratlanságát. A kagylón keresztül éreznie kellett a férfi lélegzetvételének akadt szünetét. De az ő lélegzete akadt el. Ha ez az ember most leteszi a kagylót... El volt készülve erre is, de a megjelenő lehetőség csaknem megbénította. Ha ez az ember most leteszi a kagylót, nincs rá mód többé, hogy ő bebizonyíthassa, csak a gyermek miatt jött el idáig.

Az arculvertség félelmétől fekete lett körülötte a levegő. S aztán a zengő hang:

— ... Parancsoljon.

S erre a meglepő, előzékeny, feszes, nem idevaló, fölényes és olcsó, a formátlanságig udvarias és közönséges szóra az asszony gögje nyílegyenesen helyeződik.

— Ma tizenkét éves a leányom — mondja hidegen, tiszta hangon. Utána mélyen föllélegzik.

Rövid szünet.

— És most mit parancsol...?

Az asszony majdnem elmosolyodik.

— Ma délután cukrászdába viszem a gyermeket, — mondja tisztán tagolt szavaival — szeretném, ha résztvenne az ő születésnapjában.

— Nem egészen értem — zeng a harangszó-hang. — Nem magyarázhatná meg közelebről, miről van szó? Azt hiszem, a legjobb lenne, ha befáradna hozzám. Itt rendelkezésére állok.

Az asszony hangjának keménysége jéggé fagy.

— Nem mondtam semmi érthetlent, nincs semmi megmagyaráznivalóm és semmi szükségem rá, hogy bemenjek a hivatalába. Azt mondtam, hogy szeretném, ha eljönne a gyermek születésnapjára, ezért választottam cukrászdát. Kinghez megyek velem, a körúton, egy óra, másfél óra múlva.

— Kérem — túlozza el ekkor ismét önmagát a férfi. Ha nem lenne a szép hang színpados, ünnepes, harangos zengése, pincérré válnék, akinél rendeltek valamit. — Tehát Kingnél, egy óra múlva.

— Köszönöm — mondta nyomban az asszony s rögtön letette a kagylót. Lehet, hogy a férfi még mondott volna valamit, tán köszönni volt szándékában záradékkal, de az asszony valami kemény örömet érez azon, hogy ettől megfosztotta. A pontot ő tette utána a fejezetnek s most, utólag megremegett a rémülettől, mennyire csak

csodával volt határos az ereje. Felül maradt, ez bizonyos, de belül verten érezte fölényét. Ó, nagy utat tett meg mégis, még mindig nem tud magához térni... a legcsodálatosabb az egészben az, hogy tökéletesen biztos volt maga felől. Miért is nem tudja összeszedni magát végre?... Indulni készül, de valami káprázatban mozog: mi is volt ez, most túl van rajta... mégis megtette s ez volt az egész? Tíz év kísértetével mi történik most?...

Még van körülbelül háromnegyed órája, hogy rendbeszedje magát s a kislányt. Bármikor máskor elhatározóan fontosnak érezte volna, hogy fáj a feje, hogy a hajával máskor jobban boldogul s a sűrű ruhája a szép régi csipkéekkel, még nincs kitisztítva, a másikban pedig kevésbé hat karcsún. Idegen meglepődéssel érzi azonban, hogy ma, tíz esztendő óta először és egyedül csak ma, mindez még kevésbé fontos. Talán, ha napokkal előbb készült volna a mai napra... A gyermek szép kis kék pulloverje azonban tiszta, tegnapelőtt éppen kimosta a fehér sapkáját is.

Végtelen gonddal öltözteti, fésüli meg a kislányt, két hosszú aranybarna copfját elfogódott gyöngédséggel fonja be: legyen ma szép, gondjaviselten, szeretettől harmatozottan szép ez a gyermek, amikor az apja tíz év után először meglátja. Úgy óvta eddig, úgy őrizte magányosságukat, hogy még csak hírt se hallhasson róluk a férfi, aki különben nem is volt kíváncsi a gyermekre sem; induló férfiéletének, karriér-imádatának gőzeiben hatalmas könnyebbség volt számára az asszonymak ez a stílusa, amire bizton számíthatott — és számított is. Az évek azonban multak és éppen az asszony teljes eltávoztottsága keltette fel néha a félelmet a férfiban, hogy adózatlan, kötetlen zavartalanságáért egyszer majd mégis számot kell adnia valamiképpen — s ettől csaknem babonásan, de bizonyos konok, makacs, elhatározott ellenszegüléssel fázott. Neki az a házasság nem hozott szerencsét, szegények voltak, kétkönyökkel küszködők s a férfi, valóban számbavehető tehetségeinek kirakatos felkészültségével rémulten érezte, hogy nagy-szerű kvalitásai szét fognak mállani s ő családapa lesz egyszerűen, úgynevezett családfenntartó, csak azért, hogy ez legyen az a buktató akadály életének, amelyen aztán az ivadékaik fognak majd felbukni sorra. Lázadni kezdett, szenvedve, kétségbeesetten, kegyetlen és éretlen daccal, felelőtlenül, kínlódva is, de hovatovább irgalmatlanná keményedve; és amikor az asszony hihetetlenül, könnyesen, imádatának és boldogtalan boldogságának súlyától elviselhetetlenül terhesen ráeszmélt végre, hogy halálra ítélték, egy fejvesztett, szörnyű jelenet után elmenekült fellelhetetlenül a férfi mellől, a sűrűbe a sebzetten dühödött vad csörtetésével, gázoló útjában nem törődve vele, magát zúzza-e össze.

A férfinak, ha eszébe jutott az asszony, kénytelen és kényelmetlen memento volt számára a problémák nélkül megközelíthető második feleség mellett, az érvényesülés, a lehetőségek, a belső biztonság e nap-

világos tükre mellett. Az első asszony olyan volt tükörnek, mint egy sötétvízű tó, nyugodt szintje is nyugtalanítót nyújtott, a férfi fázódva menekült még az emlékek elől is, amelyek mai, sikerült lényét alattomban pakfonggá torzították. Amikor az asszony váratlan, tiszta hangja a telefonban megjelent, a magát csaknem védtelenül utólértnek érző férfi azóta-nőtt életének egész fegyveres díszével fordult azonnal ellene. De mire odakerült az egykori feleség s a már nem is ismert gyermek mellé, bizonytalanságát erős érdeklődés váltotta fel önmaga iránt; váratlanul felmagasodott benne az asszony hajdani szerepe mellette s a nemrég még nyomasztó emlékű mult felé, majdnem enyhülten fordította a kínálkozó élmény, hogy az asszony valamikori, egyedülálló megértésében maradéktalanul megfürdetheti mai magát.

Mintha tegnap s mintha misem történvén váltak volna el, köszöntötték egymást, tegnapi valóját találva meg mindegyik a másiknak — meghülten, mint eltett s elkerült fogását az elmúlt nap lakomájának. A leányka — hajnalos üdeség, tájékozatlan és ünnepelten boldog — felállt, üdvözölni asztaluk váratlan vendégét, az idegen férfit s az asszony hirtelen ennyit mondott csak: «Bajtárs, régi időkből», — mire a gyermek mosolyogva megnézte mégegyszer a férfit, aki mitsem szolt s aztán visszaült haboskávéja mellé.

Az első percben csend volt köztük, az asszony végtelenül nyugodtnak érezte magát, tiszta volt, a gyermekétől védett — s rejtett mélyén mindennek: csalódott. Fájt neki, hogy nyoma sincs benne a fergeteges felindultságnak, amely megrázta délután, amikor meghalotta ennek az embernek a hangját. Máris tudja, hogy többet hozott áldozatul ezért a találkozásért, mint amit ez adhat neki.

A férfi nem érzi kényelmetlenül magát, meg van lepve az asszony figyelmet követelő épségén, szépségén s némi jókedvű, a férfi részéről dacos mosoly nyílik köztük, amikor észreveszi a pillantást, amely enyhén felmagasodott, de nagyon szép homlokára suhan.

— Hát igen, — mondja mosollyal, vállát vonva s nem is titkolja barátságosságát — az ember azt hiszi, sohasem fog megkopaszodni s aztán ilyenkor derül ki az ellenkezője. Kiszolgáló kisasszony jelentkezik, a férfi teát kér s aztán — mert hirtelen nem tudna egyébről beszélni, az asszony pedig tartózkodó, — a lánykát nézi. Szemügyre veszi és megnézi, időtöltőn és részletesen, az iránta-érzés hiányát feldagasztja formátlan túlérdeklődéssé, a gyermek észreveszi, mosolyog s lassan elpirul.

— Ez a kislány nagyon szép! — mondja ekkor a férfi hangos elismeréssel, a gyermek arca bíborpiros lesz, zavart pillantást vált az anyjával, aztán megrázza fejét tagadón és tovább mosolyog, de fényes szeme rá-ráfigyel a férfi arcára. Az asszony bámulva, bénulva érzi a durva melléfogást, de még mindig nem tudja elhinni, hogy ez az ember itt vele szemben: idegen; — a kislány csendesén figyelve ül üres csészeje mellett s az asszony elküldi, válasszon magának két süteményt.

— Miért csak kettőt? — kérdi felbuzdultan a férfi — születésnap és csak két sütemény? Én nem tűrnék ilyen terrort magam fölött, csak vegyen ki a tányérjára, amennyit kíván — mondja bőkezűen, a gyermek érezhetően jellegzetes önérzetéhez olyannyira méltatlanul, hogy tökéletesen elárulja vele érzéseinek messzeségét. Az asszony a kislány eddigi születésnapjaira gondol. Volt ezek közt olyan, amelyekre nem jutott két sütemény s amelyeknek majdnem mindegyikét önmaga előtt is titkolt várakozásban élte meg a gyermek mellett. Körülbelül egész hiábavalóságát látja már nehéz és meddő útjának, amelyre ma elszánta magát; de — hiszen — a gyermek miatt jött, a gyermek miatt be is kell s most már be is akarja fejezni, amit kezdett.

— Ha kívánja, hogy megmondjam, — szólal meg csendesen, sietőn, de majdnem matrónás komolysággal — erre a találkozásra azért kértem, mert úgy éreztem, hogy a gyermeknek van szüksége rá, ha ő nem is tudja, mit kap vele. Gyorsan érlelődő lélek, váratlan meglepetésekben részesít minduntalan, változást érzek nála, fejlődésének természetyszerű változásain túl valami jelentékenyebbet, ami... ha nem is nyugtalanít... Nem biztos, hogy természetének tökéletes a velem-osztozkodása s azt gondoltam, ha maga beszélgetne vele, nem a benső dolgairól természetesen, ezt nem lehet így, rögtön, de akármiről is, az ő bensejének megfelelően, amit legelsősorban csak magától kaphat meg... azt gondoltam, ez sokat jelentene neki, valami olyasmivé válhatna ez benne, mint szükséges és talán hiányzó tápszer, mondjuk, ... nem találhatja mulattatónak a hasonlatomat, nem is mulatságból gondoltam így... s a születésnapja hozta tulajdonképpen a gondolatot. Beszéljen vele, kérem, közelítse meg, talán...

A férfi váratlanul nyugodtan hallgatja s a szeme mélyén — ó, különös — távoli, bágyadt tűz világít föl. Tünődve nézi az asszonyt, nem is felel neki rögtön, aztán ezt mondja — különös hangon, mint aki lejárt értéknek számol utána:

— Hát maga milyen jó anya lett.

Az asszony elnémul, hallgatva és kutatóan nézi. Hogy a mondat, amit hallott, rezignált és csalódást takarhat, még nem tudja megsejteni. A felületességet érzi, amely csak ezt találta megjegyezni valónak abból, amit ő mondott s ennyit mond halkan: — Most nem énrólam van szó.

A férfi hamarabb kész észleleteivel, mint az asszony. «Milyen érzékeny; és egészen spisz lett» — gondolja futó összegezéssel és önbizalma forrón felgyulik. Valamikor egészen különös mélységeit tudta megnyitni előtte ez az asszony az élet és dolgok belső értelmű célzatoságának, de milyen betegesen túlfeszített dolog volt ez akkor is, a kifelé fölvezető úttól ezzel is távolabb kerültek egyre. «Mártirtermészet», — gondolja mulékony sajnálattal és végleg megtalálja önmagát.

— De hiszen egészen természetes, hogy beszélgetni fogok a kislánnyal — mondja aktivitásának egész bőségével. S a visszatérő gyer-

meket kötekedő keresztkérdések alá fogja, iskolai ügyeit kérdezi, ostobaságokat, hogy mit szeret enni, kikkel barátkozik és miről beszélget barátnőivel, szeret-e zongorázni, szeretne-e színésznő lenni — azt hiszi, szemmelláthatóan, hogy ennél a faggatásnál jobbindulatúan semmivel sem szórakoztathatná; fogalma sincs róla, hogy úgy kezébe vehetné a gyermek lelkét, mint egy madarat. Magáról kezd beszélni, gyermekkorából mond egy-két vidám apróságot, de — amint mondja — mindig egyéni hajlandóságok kergették s mindig fölfelé — s amikor itt tart, a gyerekekről már meg is feledkezett, az asszonyhoz beszél. Pozícióbeli eredményeiről beszél, kielégítő jövedelméről, induló politikai kapcsolatairól, a feleségéről — mintha sohasem lett volna felesége az az asszony, aki vele szemben ül, — az otthonáról — ő így mondja: a lakásom, — Sorrentóról és Capriról, ahol utazásai során járt azóta, egy világhítt íróról, akivel személyesen beszélgetett, egy külföldi bankvezérről, akivel együtt vacsorázott, egy kiváló jogászról, akinél... ésatöbbi; nem is látszik észrevenni, hogy tükrös, felnagyított, leplezetlen uralkodó valója — feleletül mindarra, amit ez az asszony s ez a gyermek jelentenek itt vele szemben — egyetlen éles, döbrentő gixer.

Az asszony hallgat. Engedi beszélni, a társaságbeli figyelem arcával hallgatja, néha lánykájára pillant. Ez türelmesen figyeli a beszélőt, de nem érdekli túlságosan, amit mond; — mintha ezt venné észre a férfi, unszolni kezdi, vegyen még süteményt magának.

— Isten őrizz, — mondja távoli, mosolygó udvariassággal az asszony — megbetegszik, ne kínálja. Különbén is... azt hiszem, menjünk már.

Nincs értelme, hogy tartóztassák egymást.

A számlát a férfi fizeti ki. Az asszony helyesnek találja ezt s feleslegesnek róla beszélni, ha nem is így gondolta. Künn, az utcán halkan figyelmezteti erre a kislányt, de a gyermek nem szándékozik megköszönni anyja kísérőjének udvariasságát, különös ösztönnel nem érzi sem kedvesnek, sem «bácsinak», az asszony nem is erőlteti. A férfi akarja gyors pótlással mindenáron kötelességének tudni, hogy megköszönje az asszonynak a délutánt, — a «szép gondolatot» — mondja, hogy gyermekét megmutatta neki. A nő nem figyelmezteti rá, hogy ő nem ezt akarta. Nem is bánja, hogy már a villamosnál vannak. Az erőltettség unalma fárasztóan kezd ránehezdni. Végtelen, sajnálkozó szeretettel átöleli a kislány vállát, úgy áll meg vele.

Jelentéktelen szavakkal töltik ki a várakozás idejét, meglátják a közeledő villamost s az asszony szíve elszorul.

— Nem adott semmit ennek a gyermeknek — mondja halkan, mert be nem váltott ígéret érzése nyomasztja gyanutlan gyermekével szemben. A villamos dörögve, zökkenve odafut eléjük. — Csókolja meg legalább — mondja majdnem fájón az asszony és hőkölve eszmél rá, hogy maga is tudja, semmi értelme ennek.

— Persze, hiszen akartam is — siet a jóváhagyással a férfi, most

már mindenáron meg akarja játszani az apát, különben végleg lekésik róla. Ügyetlenül megöleli a gyermeket s félig fülön, félig tarkón csókolja éppen akkor, amikor ez róla meg is feledkezve már felszállani készül; csodálkozva visszanéz rá, ez az egész, még arra sincs idő, hogy ne értse a dolgot, felszállt mögötte az anyja is, a kislány előretör a kocsiba, helyet keres.

A villamos elindult, az asszony kötelességszerűen visszanéz a kötelességszerűen utánanéző férfirra. Ennyivel még tartoztak életük romantikájának.

Aztán bemegy a kocsiba, a gyermek már várja, két tenyere alatt tartogatva egy helyet a padon maga mellett. Az asszony melléje ül, kinéz az ablakon, de félszemmél a kislányt figyeli s aztán megkérdi tőle, hogy érezte magát.

— Jobb szeretted volna, ha magunkban maradunk, nem?

A kislány gondolkozik, mosolyog, gyomrocskájára teszi a kezét, még mindig örül a süteménynek, de a férfi is eszében jár s azt kérdi az anyjától:

— Te, mondd csak, anyú, nem volt ez a te vendéged egy kicsit szélhámos?

Az asszony erőltetetten nevet: — Na hiszen, megköszönné, ha hallaná! — de magának is fáj, hogy éppen ezt találta mondani. — Holnap kimegyünk apuhoz a temetőbe — mondja halkán, hirtelen, a kislány bólint, kinézeget az ablakon, — egész szép születésnapja volt, gondolja.

Az anyja nyugodtan, megfáradtan, révbeérkezetten ül mellette. Ott tart, ahol tíz esztendő előtt tartott, új és friss benne minden, ami akkor volt új és friss: a fájdalmak, az önmagát marcangoló szerelem, a kiolthatatlan vágy az elveszett és visszahozhatatlan után. Ma visszakapott mindent, most már mindörökre elérhetetlenül — és a mai nap után már tudja, hogy ez milyen sok. Talán elég lesz egy életre.

FORUM ROMANUM

*Ember szeme nem látott még soha
romot s virágot ily tömören együtt,
minden kis élet álarcát leveljük,
ha villan Róma tört oszlopsora.*

*Palatinus, fürt, Titus-ív nem ún,
követ a kép s felszökken a kilobbant
verőfényben a sarlóforma, roppant
vörhenyes, kormos ív: Colosseum!*

*Halvány gliycineék kárpítja kábit
s ha lépsz lyukas lépcsők végső fokáig
ha lábaid a Palotát elérték*

*egy perc véres villámánál megérted,
hogy itt mindenkor legdúsabban értek
élet, halál és isteni merészség.*